

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 29 sierpnia 2018 r.

Pozycja 127

POSTANOWIENIE

z dnia 23 października 2017 r.

Sygn. akt Ts 107/17

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Piotr Pszczółkowski,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej K.K. w sprawie zgodności:

art. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 396) oraz art. 86 § 1a ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2016 r. poz. 1137, ze zm.) z art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 11 maja 2017 r. (data nadania) K.K. (dalej: skarżący) wystąpił o stwierdzenie, że art. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 396) oraz art. 86 § 1a ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2016 r. poz. 1137, ze zm.) są niezgodne z art. 32 ust. 1 Konstytucji.

Skarga konstytucyjna została złożona w związku z następującą sprawą. Wyrokiem łącznym z 22 grudnia 2015 r. Sąd Okręgowy w O. (...) połączył wydane przeciwko skarżącemu wyroki i orzekł karę łączną 20 lat pozbawienia wolności. W wyniku rozpoznania apelacji Sąd Apelacyjny w W. wyrokiem z 30 marca 2016 r. (...) zmienił zaskarżony wyrok, podwyższając karę łączną do 25 lat pozbawienia wolności.

Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 8 czerwca 2017 r. pełnomocnik skarżącego został wezwany do uzupełnienia braków formalnych skargi konstytucyjnej. Pismem z 19 czerwca 2017 r. (data nadania) pełnomocnik uzupełnił wskazane braki.

Zdaniem skarżącego zakwestionowane przepisy naruszają konstytucyjną zasadę równości obywateli wobec prawa (art. 32 ust. 1 Konstytucji), prowadząc do niczym nieuzasadnionego różnicowania sytuacji prawnej obywateli tylko z uwagi na datę uprawomocnienia się wyroku.

Skarżący twierdzi, że „wprowadzone przez art. 19 ust. 1 ustawy kryterium stosowania ustawy karnej we wskazanym zakresie ma charakter racjonalnie nieuzasadniony, a kwestionowana norma zdaje się pozostawać w sprzeczności nie tylko z celami i funkcjami prawa

karnego, ale także z podstawowymi założeniami systemu ustrojowego Rzeczypospolitej Polskiej”

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu – już w początkowej fazie postępowania – spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygania. Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu, gdy nie spełnia ona określonych przez prawo wymagań, jest oczywiście bezzasadna, a także gdy zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 59 ust. 1 pkt 2-4 u.o.t.p. TK.

W myśl art. 79 ust. 1 Konstytucji każdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, ma prawo, na zasadach określonych w ustawie, wnieść skargę w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie których sąd lub organ administracji publicznej orzekły ostatecznie o jego wolnościach lub prawach albo o jego obowiązkach określonych w Konstytucji. Wspomniane zasady korzystania z tego środka ochrony wolności i praw precyzują przepisy u.o.t.p. TK. Zgodnie z art. 77 ust. 1 tej ustawy, skarga konstytucyjna może być wniesiona po wyczerpaniu drogi prawnej, o ile droga ta jest przewidziana, w ciągu 3 miesięcy od dnia doręczenia skarżącemu prawomocnego wyroku, ostatecznej decyzji lub innego ostatecznego rozstrzygnięcia.

Stosownie do art. 44 ust. 2 zdanie pierwsze u.o.t.p. TK, w razie niemożności poniesienia kosztów pomocy prawnej skarżący może zwrócić się do sądu rejonowego swojego miejsca zamieszkania o ustanowienie dla niego adwokata lub radcy prawnego z urzędu w celu sporządzenia skargi konstytucyjnej. Jak stanowi art. 44 ust. 3 zdanie pierwsze u.o.t.p. TK, złożenie wniosku wstrzymuje bieg terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej (zob. postanowienie TK z 21 marca 2013 r., SK 32/12, OTK ZU nr 3/A/2013, poz. 37). Zgodnie zaś z art. 44 ust. 3 pkt 1 u.o.t.p. TK, wznowienie biegu tego terminu następuje pierwszego dnia po dniu doręczenia adwokatowi lub radcy prawnemu rozstrzygnięcia właściwego organu o wyznaczeniu go pełnomocnikiem skarżącego (zob. m.in. postanowienia TK z: 9 października 2006 r., Ts 91/06, OTK ZU nr 5/B/2006, poz. 247 i powołane wyżej z 21 marca 2013 r., SK 32/12).

Trybunał przypomina, że w myśl art. 36 u.o.t.p. TK w sprawach nieuregulowanych w ustawie o TK do postępowania przed Trybunałem stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1823, ze zm.; dalej: k.p.c.). Z powodu braku odrębnej regulacji w u.o.t.p. TK termin, o którym mowa w art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK, oblicza się zgodnie z przepisami k.p.c. a w myśl odesłania wynikającego z art. 165 § 1 k.p.c. – według przepisów prawa cywilnego. Stosownie do art. 114 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2017 r. poz. 459, ze zm.), jeżeli termin jest oznaczony w miesiącach, a ciągłość terminu nie jest wymagana, to miesiąc liczy się za dni trzydzieści.

Skarżący jako ostateczne orzeczenie w sprawie wskazał wyrok Sądu Apelacyjnego w W. z dnia 30 marca 2016 r. (...), który został mu doręczony 4 maja 2016 r., a więc od tego dnia rozpoczął bieg trzymiesięczny termin do wniesienia skargi konstytucyjnej.

Skarżący poinformował, że z wnioskiem o ustanowienie pełnomocnika z urzędu w celu sporządzenia skargi konstytucyjnej wystąpił 22 czerwca 2016 r., a więc 48 dni po doręczeniu ostatecznego orzeczenia. Jednocześnie z dniem 22 czerwca 2016 r. nastąpiło zawieszenie biegu terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej.

Pismo Okręgowej Rady Adwokackiej w O., wyznaczające imiennie adwokata w sprawie skarżącego, zostało doręczone pełnomocnikowi 7 marca 2017 r. Oznacza to, że tego dnia nastąpiło wznowienie biegu terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej. W konsekwencji na wniesienie skargi konstytucyjnej pozostały 42 dni (90 dni pomniejszone o 48 dni). Tymczasem skarga konstytucyjna została skierowana do Trybunału Konstytucyjnego 11 maja 2017 r. (data nadania), tzn. po upływie 66 dni.

Konkludując, Trybunał stwierdza, że rozpatrywana skarga konstytucyjna została wniesiona po upływie 114 od doręczenia skarżącemu ostatecznego orzeczenia, a zatem z przekroczeniem terminu określonego w u.o.t.p. TK.

Okoliczność ta jest samodzielną podstawą odmowy nadania skardze dalszego biegu (art. 77 ust. 1 w zw. art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p. TK).

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty doręczenia tego postanowienia.